

zrávající na pařížské biřice při každé rvačce, mládenec udatný a pyšný, hlavně pyšný. Montigny je přece šlechtic ze vznešeného rodu, co na tom, že zchudlého, jen když je urozený. Jeho otec Jan z Montigny jel kdysi ve vítězném průvodu krále Karla Sedmého, protože zůstal věren svému panovníku a postavil se statečně na jeho stranu, třebaže přišel o své zboží, když jeho krajinu vyloupili Angličané. Také úřad u dvora starý pán dostal, ale co to bylo platné, úřad nestačil, aby napravil majetkovou pohromu rodiny. Dcery se nemohly bohatě provdat a jediný syn Régnier musil do Paříže na studia, aby se i z něho stal nějaký úředník nebo kněz, když nemůže velkopansky žít jen z důchodů svých statků, jak se sluší na šlechtice. Ostatně na první pohled na něm vidíš, že je každým coulem šlechtic: vždycky vybraně oblečený, s hladce oholenými lícemi a šviháckým knírkem, navoněný, s břitkým slovem i dýkou vždy pohotově a s měšcem nabitým penězi. Kde Régnier z Montigny své peníze bere? O to se nikdo nestará. Hlavně že je má a že co chvíli platí útratu za celou hospodu. Inu vznešený člověk, to se nedá popřít.

A co to je za holobrádka, kterého přivedl? Toho jsme v putyce U Kypré Markétky ještě neviděli. Hezký je, pravda, ale kam se vlastně dívají ty jeho ostré černé oči?

Mlčí a prohlíží si místnost, do které ho spolužák zavlekl. A už je tady dívčice s nahými rameny a slibně ho bere za loket. František si ji změří, jako by se podíval na psa, který mu líže nohu: ať si líže, když ho to těší, mně to nevadí. Až mě to znechutí, odkopnu ho. Neodpovídá na otázky spolužáků, protože jeho zrak upoutala žena sedící nedaleko na nízké stoličce, mladá žena s rukama složenýma v klíně. Její hlava se obrací vzhůru, ale zrak bez výrazu tápe kdesi v nekonečnu. Tváře má bledé jako mléko, vlasy zakrývá šedivá rouška a splývá jí na úzká ramena. Má nuzný, potrhaný oblek a celá její postava se hrbí a choulí jakoby zimou. Villon na ni hledí, na její vysoké čelo, bílé jako slonová kost. Zajímá ho. Ukáže na ni:

„Ta patří taky k podniku?“

OBSAH

NAVZDORY BÁSNÍK ZPÍVÁ

I. ČÁST: ŽÁK

1. Staří a mladí	9
2. U místodržitele	53
3. Noční maškary	81
4. Přepadení	107
5. Nejstarší a nejmilejší dcera královská	129
6. Ve jménu krále!	167
7. Poslední kázání	203

II. ČÁST: PSANEC

1. Pláč na rozhraní	225
2. Lože svatební	243
3. Na dlani	253
4. V nový život	271
5. Past	289
6. Vánoční nadílka	317
7. Dvě hostiny	335

III. ČÁST: ŠIBENIČNÍK

1. Klání	365
2. Ve znamení smrti	391
3. V zajetí	427
4. Osudné setkání	453

5. Přijíždí vévoda – přijíždí král	473
6. Čas se naplňuje	509
7. Cesta bez návratu	535

BÁSNICKÉ DÍLO FRANÇOIS VILLONA

NÁHROBNÍ NÁPIS, jež napsal Villon pro sebe a své druhy	587
--	-----

ODKAZ	593
-------	-----

BÁSNĚ

Balada mravokárná	607
Balada přísloví	608
Balada o drobnostech	610
Balada o protikladech	611
Balada proti nepřátelům Francie	612
Rondo (Jenin La Venu)	613
Balada ze soutěže v Blois	613
Žádost vévodovi bourbonskému	615
List Marii Orleánské	616
Dvojitá balada Marii Orleánské	618
Balada epištola přátelům	621
Spor srdce a těla	622
Balada ve jménu podrážděné Štěstěny	625
Rondo čtyřverší	626
Balada o odvolání	628
Chvalo zpěv na nejvyšší soud	629

VELKÁ ZÁVĚŤ

Alexandr a Diomedes	633
Balada o paních dávných časů	644
Balada o pánech dávných časů	645
Ballada we starém gazyku	646

Nářek krásné zbrojířky	649
Naučení krásné zbrojířky bludičkám	651
Dvojitá balada o lásce	655
Modlitba k Matce Boží	664
Balada pro milou	667
Píseň (Smrti)	669
Balada modlitba	678
Balada pro Roberta d'Estouteville	683
Balada proti utrhačným jazykům	685
Spor s Františkem Gontierem	688
Balada o řečnosti Pařížanek	691
Balada o Kypré Margot	694
Dobrá rada ztraceným dětem	698
Balada mravoučná	699
Píseň (Po návratu)	702
Epitaf	706
Balada o odpuštění	710
Balada závěrečná	711

BALADY V ŽARGONU

Vem roha!	715
Balada pro šejdíře	716
Balada pro vobejdy z Ruelu	718
Balada vo vrhcábu a co z něho může pojít	719
Balada na způsob těch vostatných	720